

afterday เขียบบ
kornbekorn ภาว

My Peaches and CREAM

#เบรียกลีนุพิช

คำนำ

เอเวอร์ราวยมีนิยายแนวโอเมก้าเวิร์สที่รับรองได้ว่าอ่านเพลินเกินกว่าจะวางลง มาแนะนำผู้อ่านทุกท่านอีกครั้ง โดยครั้งนี้เป็นผลงานจากปลายปากกาของ 'afterday' นักเขียนมากฝีมือที่ใครหลายคนรอติดตามผลงานกันอยู่

เรื่องนี้จะเล่าถึงโอเมก้าผู้มึนกลิ่นหอมหวานของพีชอย่าง 'เบย์' ที่ดันไปเป็น คู่แห่งโชคชะตาของ 'ฮวา' อัลฟ่าสุดเพอร์เฟกต์ แต่ดันเป็นคู่หมั้นที่น้องสาวของเบย์ รักหมดใจ ในที่แรกเบย์ปฏิเสธอย่างจริงจัง แม้จะไม่อาจฝืนสัญชาตญาณตามธรรมชาติได้ ก็ตาม แต่ฮวาได้ยื่นข้อเสนอให้เบย์ลองไปอยู่กับเขาเป็นเวลาสามเดือนก่อน หาก สุดท้ายแล้วเบย์ยังไม่มีใจ ฮวาก็จะปล่อยคู่แห่งโชคชะตาคนนี้ไปแต่โดยดี

แล้วเบย์จะรอดพ้นจากการตกหลุมรักคู่แห่งโชคชะตาที่มีสัญชาตญาณนำพา หรือไม่ หรือสุดท้ายแล้วคู่แห่งโชคชะตาคนนี้จะกลายมาเป็นคนของใจได้หรือเปล่า มาเปิดหน้าต่อไปกันเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ราวย

♡⁺ My peaches and cream

#เบย์กิลินพีช

- หากไม่ใช่คุณ ผมคงตกหลุมรักใคร่ไม่เป็นอีกแล้ว -

Omegaverse

จักรวาลสมมติที่มีการนำลำดับชั้นชั้นของหมาป่ามาใช้กับมนุษย์ นอกจากเพศหลักชายและหญิงแล้ว มนุษย์จะมีเพศรองเพิ่มเข้ามา แบ่งออกเป็น 3 เพศ คืออัลฟา เบต้า และโอเมก้า โดยจักรวาลนี้โอเมก้าจะมีมดลูกสามารถตั้งท้องได้ และอัลฟาจะสามารถทำให้เพศที่มีมดลูกตั้งท้องได้เช่นเดียวกัน

อัลฟา (α)

กลุ่มคนที่จัดอยู่ในชนชั้นบนสุด มีหน้าตา สมอง และความสามารถที่โดดเด่นกว่าชนชั้นอื่นๆ มีฟีโรโมนที่ทำให้โอเมก้าตอบสนองได้ อัลฟาเป็นกลุ่มคนที่มีน้ำเชื้อที่สามารถทำให้อโอเมก้าท้องได้ รวมถึงเบต้าเพศหญิงด้วยเช่นกัน แต่ในขณะเดียวกันอัลฟาหญิงก็สามารถตั้งท้องได้ อัลฟาสามารถมีคู่ได้หลายคน สามารถผูกพันธะได้ไม่จำกัด

เบต้า (β)

กลุ่มคนธรรมดาทั่วไป มีประชากรมากที่สุดในทุกกลุ่ม ไม่มีฟีโรโมน ไม่ตอบสนองต่อฟีโรโมนใดๆ ของทั้งอัลฟาและโอเมก้า เพศชายมีน้ำเชื้อ

เพศหญิงมีมดลูก และเพศชายไม่สามารถท้องได้

โอเมก้า (Ω)

เป็นกลุ่มคนที่มีประชากรน้อยที่สุดในทุกกลุ่ม โอเมก้าทั้งเพศหญิงและชาย มีมดลูก สามารถตั้งท้องได้ โอเมก้าชายมีน้ำเชื้อแต่ไม่มากพอที่จะทำให้คู่่นอน ตั้งท้องได้ มีฟีโรโมนที่ทำให้อัลฟาตอบสนอง เมื่อถูกผูกพันแล้วจะไม่สามารถ มีสัมพันธ์กับอัลฟาคนอื่นได้นอกจากอัลฟาที่ผูกพันด้วย

ฟีโรโมน

อัลฟาและโอเมก้าจะมีกลิ่นหอมประจำตัวที่แตกต่างกัน ฟีโรโมนของอัลฟา จะมีหลายรูปแบบ ทั้งแบบเรียกหาคู่และกดขี่ จะแสดงออกมาหลากหลาย ตามอารมณ์ โดยปกติแล้วเบต้าจะไม่สามารถรับรู้ถึงฟีโรโมนของอัลฟาและ โอเมก้าได้ เว้นเสียแต่ตอนที่อัลฟาตั้งใจใช้ฟีโรโมนเพื่อกดขี่เท่านั้น

การรัด

คล้ายๆ เข้าสู่ช่วงฤดูสืบพันธุ์ของอัลฟา อัลฟาจะปล่อยฟีโรโมนเพื่อเรียกคู่ ร่างกายและสมองจะถูกควบคุมด้วยสัญชาตญาณ ไม่สามารถระับความต้องการ ได้ ส่วนมากช่วงรัดจะกินระยะเวลายาวนานประมาณ 3-7 วัน แล้วแต่บุคคล

การฉีดยา

เป็นอาการเลือดคั่งตรงบริเวณอวัยวะเพศของอัลฟา ทำให้ขยายตัว จนล็อกติดกับช่องทางของอีกฝ่ายและไม่สามารถดึงออกได้ ซึ่งขณะนั้นอัลฟา จะปล่อยน้ำอสุจิออกมาจำนวนมากเพื่อให้มีโอกาสในการปฏิสนธิได้มากที่สุด

ยาระงับรัด

แบบฉีด สำหรับใช้เวลาฉุกเฉิน ฉีดเข้าร่างกายตอนที่กำลังรัดเพื่อให้สงบลง ในระยะเวลาอันสั้น ออกฤทธิ์ต่อเนื่องกันประมาณ 2-3 ชั่วโมง

การฮีต

เกิดขึ้นกับโอเมก้า คล้ายๆ การมีรอบเดือนของเพศหญิง เมื่อฮีตร่างกายของโอเมก้าจะอยู่ในสภาวะต้องการมีเพศสัมพันธ์และจะปล่อยกลิ่นฟีโรโมนรุนแรงออกมาอย่างควบคุมไม่ได้

ยาระงับฮีตของโอเมก้า

มี 2 แบบ

- แบบเม็ด กินก่อนช่วงฮีต 2-3 วัน เพื่อให้สามารถควบคุมฟีโรโมนได้ และไม่มีระยะฮีตที่รุนแรง
- แบบฉีด สำหรับใช้เวลาฉุกเฉิน ฉีดเข้าร่างกายตอนที่กำลังฮีตเพื่อให้สงบลงทันที

ยาระงับเพศสภาพรอง

ยาที่กดความเป็นอัลฟ่าและโอเมก้าไว้ทำให้ไม่มีกลิ่นเฉพาะตัว ทำให้ไม่เกิดการฮีตหรือรัด และจะตอบสนองต่อการฮีตและฟีโรโมนที่เข้มข้นมากเท่านั้น

คู่แห่งโชคชะตา

เกิดขึ้นเฉพาะระหว่างอัลฟ่าและโอเมก้า เมื่อคู่แห่งโชคชะตาพบกัน จะมีปฏิกริยาที่รุนแรงต่ออีกฝ่ายมาก แค่ได้กลิ่นฟีโรโมนก็สามารถทำให้ฮีตหรือรัดได้ เชื่อว่าคู่แห่งโชคชะตาเกิดขึ้นได้ไม่ง่าย

การผูกพันธะ

เกิดขึ้นเฉพาะระหว่างอัลฟ่าและโอเมก้า เมื่ออัลฟ่ากัดเข้าที่ท้ายทอยของโอเมก้า รอยกัดนั้นจะคงอยู่เป็นสัญลักษณ์ไม่หายไปเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของ ฟีโรโมนของโอเมก้าที่ถูกผูกพันธะแล้วจะไม่มีผลต่ออัลฟ่าคนอื่นอีกและจะไม่สามารถเป็นคู่ให้อัลฟ่าคนอื่นได้ ในขณะที่อัลฟ่าสามารถผูกพันธะกับโอเมก้ากี่คนก็ได้ รอยพันธะจะจางหายไปต่อเมื่ออัลฟ่าคู่พันธะเสียชีวิตเท่านั้น

♡⁺ Chapter 1

กลิ่นบางๆ ที่ติดมากับเสื้อ

- กลิ่นบางๆ ที่แค่พัดผ่านได้จู่ๆก็ทำเอาเนื้อตัวร้อนวูบวาบ -

เสียงปลุกจากโทรศัพท์มือถือรบกวนคนที่กำลังนอนหลับสนิทให้ปรี๊ดต่าตื่น เขายกแขนเหยียดขึ้นคลายเมื่อย ก่อนจะลุกจากเตียงแล้วหยิบกระปุกแก้วเล็กๆ ที่มีป้ายแปะอยู่ว่า 'ยาระงับฮีสต์' บนโต๊ะข้างเตียง เทยออกมาหนึ่งเม็ดโยนใส่ปาก แล้วเปิดขวดน้ำดื่มตาม เขาลูบไล่น้ำตาตัวเองเพื่อเรียกสติ หลังจากนั้นก็เดินเข้าไป อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วลงบันไดไปชั้นล่าง

เบย์ส่งยิ้มให้น้องสาวที่อยู่ในชุดเดรสสีชมพูแต้มด้วยดอกไม้ขาวเล็กๆ เมื่อสบตากัน "แต่งตัวซะสวยเลยนะแบบ"

"ขอบคุณที่ชมค่า" แบบยิ้มกว้าง "พี่เบย์ตื่นช้าจังวันนี้"

"เมื่อคืนนอนดึกนิดนึง"

"แม่บอกแล้วว่าอย่าทำงานหักโหม เดี่ยวร่างกายจะแย่เอา" ทราาย คุณแม่ลูกสามที่กำลังเล็กรองทำให้ลูกสาวอยู่เอื่อยปาก

"แค่ช่วงนี้แหละแม่" เบย์หันมองซ้ายมองขวา "พอกับพี่บูมไปแล้วเหอ"

"จ๊ะ พอกับโรงพิมพ์เมื่ออีก แต่บูมออกไปตั้งแต่เจ็ดโมงแล้ว" แม่ว่า "อ้อ บูมฝากบอกไว้ว่าถ้าเพลียก็ไม่ต้องตามไปที่ร้านนะ ให้พักผ่อนไป"

"ไม่เป็นไร เบย์อยากไป"

"ทำงานเหมือนเป็นหนี้เลยลูกคนนี่"

เบย์หัวเราะ เดินมานั่งลงที่โต๊ะกินข้าว หยิบขนมปังขึ้นมาทาแยมแล้ว
กัศคำใหญ่ "ว่าแต่แยมหေး แต่งสวยงามขนาดนี้จะไปเจอพี่เขาอีกแล้วหรอ"

"ใช้สิพี่เบย์ แต่งขนาดนี้จะให้ไปหาใครได้อีกอะ"

"ช่วงนี้เจอกันบ่อยไปหรือเปล่าเนี่ย"

"บ่อยอะไรอะพี่ กว่าพี่เขาจะกลับมาอยู่ไทยถาวรนี่รอตั้งเป็นปีๆ ต่อให้
ย้ายไปอยู่ด้วยกันตอนนี้ยังน้อยไปเลย"

ทรายไต่ยืนแบบนั้นก็ตีเข้าที่แขนลูกสาวทันที "นี่นะ พุดจาแบบนี้
ใครไต่ยืนเข้าน่าเกลียด"

"ก็จริงอะแม่ คู่มัันอะไรห่างเหินขนาดนี้"

"ก็ค่อยๆ ให้ความรู้จักกันไป นี่ก็ไปกวนพี่เขาแทบทุกวันแล้ว"

เบย์ยิ้มมุมปากล้อ "ไหนวันแรกที่เจอบอกอึดอัดไง"

เบมย่นจมูก "ก็อึดอัดจริงๆ นี่ ใครอะไรโคตรเจี๊ยบ ยิ้มก็ไม่ยิ้ม ชวนคุย
ก็ถามคำตอบคำ หน้างั้นจนหม่นได้เลยอะ"

"แล้วไต่อยากเจอนัก"

"ก็พี่เขาหล่อ"

"..."

"ตัวสูงด้วย"

"นี่มองคนที่หน้าตาอย่างเดียวยะวังน้ำตาตกนะ"

ทรายฟังลูกสองคนคุยกันแล้วก็ส่ายหัว "พุดซะเสียหมดเลย ฮวาเป็นคนดี
จะตาย นอกจากหล่อแล้วยังเก่งด้วย ประสบความสำเร็จตั้งแต่อายุเท่านี้เอง
นี่เพิ่งเรียนจบกลับมาไทยก็ไปช่วยดูธุรกิจคุณณัฐแล้ว ขยันอย่าบอกใคร"

"ไม่ใช่ไปแอบมีแฟนฝรั่งที่นั่นแล้วไม่บอกนะ"

"พี่เบย์!" เมื่อพี่ชายพุดแบบนั้นเบมก็แหงเสียงดัง

"เฮ้อ! ก็แค่พุดเผื่อ" เบย์หัวเราะกับท่าทีของน้องสาว ก็สมแล้วล่ะที่ชอบเขา
มาตั้งแต่เด็ก เห็นหน้าเขาครั้งเดียวในงานเลี้ยงก็เอาจกลับมาเล่าเป็นอาทิตย์
ตอนนั้นยังเพิ่งมัธยมต้นเองมั้ง แก่แดดจริงๆ

"มันไม่ใช่ฉันนะๆ นะสิ" ทรายถอนหายใจ "ฮวาไม่สนใจเรื่องความรักเลย"

จนที่บ้านร้อนใจกันหมดแล้ว"

"เขาเพี้ยะยี่สิบปลายๆ เองปะแม่ ทำไมร้อนใจกันไวจังอะ" เบย์เล็กคิ้ว เดี่ยวนี้คนเป็นพ่อแม่เขายากมีหลานกันไวขนาดนั้นเลยหรือ "พี่สาวคนโตบ้านนั้นยังไม่แต่งงาน"

"ก็ฮว้าเป็นลูกชายคนโตนี่ ก็คงอยากให้แต่งงานเร็วเป็นธรรมดา" ผู้ใหญ่ของบ้านยิ้มแล้วหันไปมองลูกสาวตัวเอง "ถ้ายัยแบมมัวใจพี่เขาได้ก็คงจะหมดห่วงกันดองกับลูกชายบ้านนั้นแม่ก็จะได้ไม่ต้องกังวลด้วย"

"พูดเหมือนมั่นใจว่าเขาตินักอะ"

"พอเจอกันบ่อยๆ ก็ตินะพี่เบย์" แบมรีบว่า "พี่ฮว้าเขาอ่อนโยนแล้วก็สุภาพตามใจแบมมากด้วย อยากทำอะไรอยากกินอะไรไม่เคยขัดเลย"

"แล้วต่างจากพี่กับพี่บูมตรงไหน"

"พี่ชายกับสามีมั่นคนละเรื่องปะ"

"พูดว่าสามีออกมาเต็มปากเลยนะ"

"คู่นั้นก็ได้!"

"จำ ค่อยๆ ดูไปก่อนอย่าเพิ่งคิดไปไกล เขาอาจจะเป็นแฟนที่ไม่ดีก็ได้"

"ก็รู้ แต่พี่ฮว้าเขาก็น่ารัก" แบมเผลอปากพลางหยุดคิดไปนิดหนึ่ง "ถึงจะเย็นชาไปบ้าง แต่ก็ใจดี ถ้าเจอกันไปเรื่อยๆ ก็คงดีขึ้น แบมก็พยายามปรับตัวอะ แล้วตอนนี้มันก็ดี"

เบย์อยากจะถอนหายใจ น้องสาวเขาเข้าโหมดคลั่งรักแล้วสินะ ก็ขออย่าให้ต้องเสียใจหรือผิดหวังเลย มีหวังได้ปวดหัวปวดใจกันทั้งบ้านแน่ กับเด็กดื้อที่ถูกสปอยล์จากคนทั้งครอบครัวมาตั้งแต่เด็กนี่นะ

"จริงๆ ไม่ต้องมาช่วยทุกเสาร์อาทิตย์ก็ได้นะ งานที่ออฟฟิศก็เยอะแล้วพักมั่ง" บูม พี่ชายคนโตของบ้านเดินเข้ามาเย็นชางๆ ที่หลังเคาน์เตอร์เมื่อไปเสิร์ฟเครื่องดื่มให้ลูกค้าเสร็จแล้ว

"ไม่ได้เห็น่อยอะไร เบย์ชอบมาร้าน"

"ไม่ก็มาสายหน่อยก็ได้ ใจจะได้นอนนานขึ้น"

"ไม่เป็นไรหรอก จริงๆ เบย์อยากมาช่วยทำเค้กที่ร้านตั้งแต่เช้าเลยด้วยซ้ำ"

"ถ้าจะทำขนาดนั้นก็ลาออกมาดูร้านด้วยกันเลยดีกว่า"

ที่พูดแบบนั้นนะบีมไม่ได้ล้อเล่น เบย์จบทำอาหารมาจากสถาบันชื่อดัง ชอบเข้าครัวเป็นชีวิตจิตใจ คอยช่วยดูแลสูตรอาหารและขนมให้ร้านของที่บ้าน มาตั้งแต่สมัยเรียน พอจบแล้วก็คิดว่าจะมาช่วยกันทำ ที่ไหนได้ไปสมัครงานที่บริษัทของครอบครัวเพื่อนพ่อที่แบมกำลังเป็นว่าที่ลูกสะใภ้เสียนี้ ตอนแรกก็คิดว่าคงอยากได้ประสบการณ์ แต่นี่ก็ป๊ากว่าแล้วยังไม่มีแว้วจะว่าลาออก

"ไม่เอาอะ เบย์ชอบงานที่ทำอยู่ตอนนี้ด้วย อยากทำหลายๆ อย่าง"

"ยกเว้นโรงพิมพ์"

เบย์หัวเราะ "มันไม่ใช่ทางไง เบย์ขอช่วยแค่เรื่องอาหารกับขนมเนี่ยแหละ พวกโรงพิมพ์ที่บีมจัดการเหอะนะ หรือถ้าอยากได้คนช่วยก็ไปบอกแบมνού๋น เรียนจบแล้วนี่"

"โอ๊ย ขอทีเหอะ" ภาษานั้นนะยิ่งช่วยจะยิ่งยุ่งสิไม่ว่า "แค่ไม่ถนัดก็ตั้งใจแล้ว"

"พี่จะตามใจแบมจนเสียคน"

"นี่คือคำพูดของคนทีสบอยส์แบมมากที่สุดในบ้านจริงๆ เหรอ"

เบย์ยิ้มกว้าง บ้านเขาไม่เคยคาดหวังให้แบมต้องทำอะไรสักอย่าง แค่ใช้ชีวิตอย่างที่ต้องการให้มีความสุขก็พอแล้ว อย่างล่าสุดนี้ก็กำลังอินกับการเตรียมตัวเป็นภรรยาและแม่ที่ได้อยู่เลยฝึกเข้าครัวแทบทุกวัน

"ว่าแต่พี่ได้เจอพี่ฮวาบ้างยัง"

"เจอแล้ว ครั้งก่อนที่บ้านนัดกินข้าวกันแล้วเบย์เบี้ยวไง"

"อ้อออ" เขาลืมไปแล้วนะเนี่ยว่าเคยเบี้ยวนัด "ก็เบย์ติดงานด่วน"

"เห็นนัดกินข้าวกับผู้ใหญ่ที่โรงงานด่วนทุกที"

คนโดนรู้ทันยิ้มแฉ่ง "แล้วเขาเป็นไงอะ"

"หล่อเลยแหละ ยิ่งโตยิ่งดูดี ดูเป็นผู้ใหญ่ นิ่งๆ"

"แล้วจะเข้ากับแบมได้ไหมเนี่ย"

"ก็อาจจะได้แหละ คงคุ้นเคยอย่างแบมได้มั้ง"

"ดูกับดื้อจ้ะ"

บวมยักษ์ไหล "เท่าที่เห็นก็ไม่ดูนะ แค่นี้ไม่ค่อยอึด" "

"เห็นแบบมาบ่นอยู่ว่าพูดน้อย"

"ใครจะคอยชวนคุยคอยเอาใจได้ตลอดล่ะ ดื้อขนาดนั้น"

เบย์ถอนหายใจ ยิ่งคิดก็ยิ่งห่วง

หรืออาจจะเสียเวลาระหว่างที่เอาแต่ไปห่วงยัยเด็กนี้

"พี่เขาน่ารักมากๆ เลยอะพี่เบย์"

"..."

"เขาเปิดประตูให้แบบด้วยนะ ตอนที่ยืนข้างนอกก็เลยอึดให้ เห็นแบบหันส่ายไม่ถนัดก็เอาไปหันให้ เดินเล่นอยู่พอแบบบอกว่าสวัสดีก็อึดน่ารักก็ถามด้วยว่าอยากได้ไหม" แบบยิ้มกว้างพลางเล่าไปอย่างมีความสุข ขณะนั้นเองก็ไปมาบนเตียงของพี่ชายคนกลางแล้วยื่นข้อมือนี่ที่มีสร้อยเส้นเล็กประดับด้วยจี้เพชรให้อีกฝ่ายดู "เนี่ยย น่ารักมากกก"

"..."

"อยากแต่งแล้วอะพี่เบย์"

"ให้มันน้อยๆ หน่อยแบบ เพิ่งเริ่มคุยกันจริงจังได้ไม่กี่เดือน"

"แต่ก็ไม่ใช่คนอื่นคนไกลนี่นา รักแรกพบสมัยเด็กของแบบเลยนะ" เธอทำหน้าเคลิ้ม "อีกอย่างรักไม่ต้องการเวลาหรอก"

"ต้องการน้อยเหอะ เสียเวลาดูใจกันก็ดีกว่ามาเสียดาบทีหลัง"

"หรือจะอยู่ก่อนแต่งดีอะพี่เบย์"

"แบบ!"

"อ้าว ทำไมต้องดูด้วย"

"เดี๋ยวก็โดนจับคอเข้าให้หรอก"

"โห พี่สาวไม่หยาบคายจ้ะน้า เธอตอนเจอกันพี่เขาก็ควบคุมพี่โรโมนได้ดี"

หลายๆ ด้วย"

"แน่สิ จะมาปล่อยพีโรโมนใส่คนอื่นพร้าเพื่อได้ไง"

"ไม่รู้อะ อยากได้คนนี่"

"ครับๆ เขาก็เป็นคู่หมั้นคุณนั่นแหละ ไม่มีใครแย่งหรอก" เบย์ปิดคอมพิวเตอร์ ก่อนจะกระโดดขึ้นเตียงแล้วล้มตัวลงนอนข้างๆ น้องสาว "จะนอนนี่เลยไหม"

"อ้อ นอนห้องพีเบย์นี่แหละ"

"งั้นปิดไฟหน่อย"

"อะไร ทำไมวันนี้นอนเร็ว"

"งานเสร็จละ" คนโตกว่ายิ้มแฉ่ง

แบมเอื้อมมือไปปิดไฟตามที่เขาบอก ก่อนจะพลิกตัวกลับไปหา "แล้วพีเบย์อะ ไม่เห็นมีเลาเรื่องความรักให้ฟังบ้างเลย เจออัลฟ่าที่ถูกต้องบ้างไหม ยังคุยกับพีเรวินอยู่หรือเปล่า"

"อืม ก็คุยนะ วินก็เหมือนเดิม"

"อะไรอะ เจ๊าะแเจ๊าะกันมาสี่ปีละ ยังไม่คบกันอีกหรือ"

"เจ๊าะแเจ๊าะอะไร" เบย์หัวเราะกับคำศัพท์ที่น้องสาวเลือกมาใช้ "ก็ปกติเนี่ยแหละ"

"มีอะไรกับเขายัง"

"แบม"

"โห่ พีเบย์ แบมก็โตแล้วอะ นี่เรียนจบละเนี่ย คุยเรื่องพวกนี้มันแปลกยังไงเล่า"

"ไม่คิดว่าพีจะกระอักกระอ่วนมั่งเลย?"

"ก็ดีกว่าให้แบมไปคุยกับคนอื่นใหม่อะ"

เบย์ถอนหายใจ ยอมแพ้เลยจริงๆ "ก็เคย"

"ถามจริง!"

"เบาๆ"

"อะไรอะ ไม่เห็นเลาเลย"

"อยู่ๆ จะให้เล่ายังไง" โดๆ กันแล้วของแบบนี้มันก็เกิดขึ้นได้ แต่จะมาเล่าให้

คนในบ้านฟังมันก็ยังงงๆ อยู่ "ครั้งเดียว นานมากแล้ว"

"แล้วไงอะ ไม่รู้สีอะไรหน่อยเหอะ"

"ตอนทำมันก็ดี แต่พี่ก็บอกวินไปแล้วว่าไม่ได้อยากผูกพันอะด้วย"

"ทำไมอ่า พี่ไม่ชอบพี่วินเหอะ"

"อยู่ด้วยแล้วก็สบายใจแหละ แต่มันก็ไม่ได้มีอะไรมากกว่านั้น"

"อยากเจอคนที่ทำให้ใจเต้นแรงๆ มานอนคืนเพราะแค่คิดถึงก็เงินทำอะไรให้นิดหน่อยก็ดูน่ารักไปหมดแบบพี่ฮวาของแบมอะดิ"

เบย์ถอนหายใจ...เริ่มอีกละ "จ๋าๆ แบบนั้นแหละ"

"แบมขอให้พี่เบย์เจอคนนั้นໄວ້ๆ นะ"

เบย์ยิ้มพลางเคาะข้อนิ้วลงบนหน้าผากน้องเบาๆ "พี่ไม่รีบ นอนได้แล้ว"

"นอนก็ได้ จะได้รับนอนรีบตื่นไปหาพี่ฮวา"

เบย์ยิ้มเอ็นดู ก่อนจะเอื้อมมือไปดึงผ้าห่มมาคลุมให้น้องดีๆ

"วันนี้กลับค่าจ้าง" ทราวยที่กำลังเตรียมวัตถุดิบสำหรับทำอาหารเช้าในวันพรุ่งนี้หันไปมองที่ประตูเมื่อได้ยินเสียงคนเดินเข้ามาในบ้าน เบย์ที่เพิ่งกลับมาจากทำงานส่งยิ้มให้

"งานเร่งนิดนึงแม่"

"กินข้าวมาหรือยัง"

"เรียบร้อยแล้วครับ" เขาถอดรองเท้าวางบนชั้นแล้วปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตเม็ดบนออกเพื่อคลายความอึดอัด "คนอื่นอะแม่"

"พ่อยังอยู่โรงพิมพ์อยู่เลย นูมขึ้นห้องไปแล้ว"

"แล้วแบม..."

"พี่เบย์กลับมาแล้วเหอะออ"

เบย์ยิ้มมุมปาก เมื่อถามถึงยังไม่ทันจบประโยคดี เจ้าตัวก็ส่งเสียงดังมาแต่ไกล ก่อนจะวิ่งมาที่เขาเสียอีก ทางด้านคนเป็นแม่เมื่อเห็นลูกสาวตัวแสบว่าวิ่งเกินเหตุแล้วก็หัวเราะออกมา จากนั้นเธอก็เดินเข้าไปหยิบของในครัว

โดยปล่อยให้พี่น้องคุยกันไป

"ว่าไงวัน..." เบย์ชะงักเมื่อน้องสาวขยับมาเกาะแขน เขาขมวดคิ้วเพราะได้กลิ่นที่ไม่คุ้นเคย

กลิ่นบางๆ ที่แค่พัดผ่านได้จู่โจมก็ทำเอาเนื้อตัวร้อนวูบวาบ

ราวกับมีอะไรมาบีบรัดที่ก้นเนื้อไต่อก มันอึดอัดจนหายใจแทบไม่ออก

"พี่เบย์ๆ วันนี้แบมขโมยจูบพี่ฮวดด้วยแหละ อยากให้พี่เบย์เห็นหน้าพี่ฮวดมากๆ เลย น่ารักมากกก กลิ่นพี่เขาก็หอมหอม" แบมทำเสียงจิ้งจิ้ง แค่คิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นวันนี้ตัวก็แทบจะละลายไปติดเพดานแล้ว "ฮือออ แบมจะใจแตกก็วันนี้แหละ"

เหงื่อซึมออกมาตามกรอบหน้าของเบย์จนคนที่กำลังเล่าเรื่องอย่างออกรสสังเกตเห็น แบมเลิกคิ้วอย่างตกใจ ก่อนจะรีบจับแก้มของเบย์เพื่อให้เห็นมา มองหน้ากันดีๆ

"พี่เบย์ทำไมเหงื่อออกแบบนี้อะ ตัวร้อนด้วย"

แบมชะงักไปเมื่อได้กลิ่นฟีโรโมนของพี่ชาย

กลิ่นฟีโรโมนชนิดขนาดนี้มัน...

"แม่!" แบมขมวดคิ้วฉับแล้วรีบเรียกแม่ทันที

คนเป็นแม่ได้ยินเสียงเรียกแล้วก็รีบเดินออกมา พอเห็นหน้าเบย์ก็ขยับเข้าไปหาด้วยความกังวล "เบย์เป็นอะไร ไม่สบายหรือ"

แบมจับแขนแม่แล้วส่ายหน้า "กลิ่นฟีโรโมนพี่เบย์แรงมากเลย" โอเม่ก้า อย่างเธอรู้ดีว่าแม่ที่เป็นเบต้าไม่มีทางได้กลิ่นฟีโรโมนแน่ "เหมือนพี่เบย์จะฮึด"

ทราายขมวดคิ้ว "ฮึด? มันยังไม่ถึงรอบเลยนี่" เธอมักจะช่วยจำช่วงฮึดของลูกทั้งสองคนเสมอ "ลูกไม่ได้กินยาหรือเบย์"

เบย์ส่ายหน้า "กินแม่" เขายิ้ม พยายามทำเหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่ "สงสัยคงจะเปลี่ยอะ รู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัว"

"โอเคแน่นอนพี่เบย์"

"แน่สิ เดี๋ยวขึ้นไปกินยาแล้วนอนเลย" เบย์ตัดบทก่อนจะส่งยิ้มให้ทั้งสองคนที่มองมาด้วยความเป็นห่วง แล้วรีบเดินขึ้นบันไดไปยังชั้นสอง

พอเข้าห้องมาเขาก็รู้สึกดีขึ้น อาการร้อนวูบวาบเมื่อครู่นี้เบาลง เบย์เดินไป

หยิบยาระจับอืดขึ้นมากินอีกเม็ดก่อนจะผ่อนลมหายใจออกยาว

มีเพียงอย่างเดียวที่ยังติดใจ...กลิ่นหอมจางๆ นั่นคืออะไรกันแน่

คดอย่าง

♡⁺ Chapter 2

คู่แห่งโชคชะตา

- เพียงแค่สบตากันใจเขาก็เต้นแรง
กลิ่นฟีโรโมนทำเอาเขาสั่นจนทรุดลงไปกองที่พื้น -

วันรุ่งขึ้นเบียร์มาทำงานตามปกติ ถึงแม้ตอนแรกแม่จะบอกให้เขาพักผ่อนสักวันเพราะกลัวจะไม่สบายเข้าจริง ๆ แต่พอตื่นมาก็รู้สึกดีขึ้นมากแล้วเลยตัดสินใจออกมาที่ออฟฟิศ

เบียร์วางกระเป๋าเป้และกาแฟที่แวะซื้อตรงร้านชั้นล๊อบบี้ลงบนโต๊ะ ก่อนจะกดเปิดคอมพิวเตอร์แล้วทิ้งตัวเอนหลังกับพนักเก้าอี้ แต่ยังไม่ทันโหลดเสร็จเพื่อนร่วมงานที่เป็นเจ้าของโต๊ะทางขวามือของเขาก็เดินเข้ามาด้วยท่าทางเร่งรีบ

"โอ้ย นี่กว่าจะสายแล้ว" เปรมวางของที่ถือมาลงบนโต๊ะอย่างเหนื่อยหอบ

"ใจเย็น หัวหน้ายังไม่มา"

"คิดถูกที่นั่งวินมา" เปรมหัวเราะ "พี่ก็มึนสายแน่"

"ได้ยินนะว้อย" คนสองคนที่นั่งคุยกันอยู่สะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงดังมาจากด้านหลัง ก่อนที่บุคคลที่สามในบทสนทนาจะเดินยืมนั่งลงที่โต๊ะข้างเปรม "แข่งหรืออ้อเปรม"

"เข้าพี่ ก็ไหนไลน์มาบอกว่าตื่นสาย"

"ก็นั่งวินมาอะดิ ทันสแกนบัตรก่อนห้านาที่พอดี"

"ต้องไปวัดละนะ แต่มบุญน่าจะใกล้เคียงแหละ"

"เออ เอ็งก็ด้วยแหละ" ภิรมหัวเราะแล้วมองเลยไปหาเบย์ "ประชุมก็โม่งอะเบย์"

"สิบครึ่งพี่ ผมเตรียมเอกสารไว้หมดแล้ว วันนี้ผู้จัดการฝ่ายผลิตเขาจะเอาตัวอย่างสินค้าที่ส่งสูตรล่าสุดไปมาให้ชิม"

"รสนี้แก้สูตรมาแปดรอบแล้วนะเนี่ย"

เปรมพยักหน้าเสริมคำพูดภิรม "จริง ชิมจนลิ้นจะดำแล้ว"

เบย์หัวเราะ "น่าจะใกล้ขึ้นแล้วแหละมั้ง"

เปรมหันไปมองเบย์ พอเห็นสีหน้าเปลี่ยๆ ก็เป็นห่วง "เป็นไรปะเนี่ยเบย์ ดูไม่ค่อยมีแรงเลยวันนี้" เพราะวันทดลองสูตรที่ผ่านมาอีกฝ่ายออกจะว่าเรงกว่าปกติเสียด้วยซ้ำ

"ไม่รู้เหมือนกัน รู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัว"

"ไหวเปล่า ให้ไปขอยาให้ไหม"

"ไหวๆ ไม่ได้เป็นไรมากอะ"

"มีไรก็บอกนะ หรือถ้าไม่ไหวก็ใช้วันลาเลย" ภิรมยิ้ม "ตั้งแต่ทำงานมาเบย์แทบไม่หยุด"

"นั่นดิ เป็นผมนะรวบวันลาไปเที่ยวสบายใจเฉิบ" เปรมเอ่ยเสียงขบขัน พลันนึกอยากจะขอซื้อต่อวันลาเพื่อนจริงๆ ของเขาเนี่ยลายิบย่อยจนแทบไม่เหลือแล้ว ภิรมสายหน้า "ใครจะซื้อให้แบบเอ็ง"

Rrrrrrrr

เบย์หันไปมองเมื่อได้ยินเสียงสายเรียกเข้า เขาหยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองแล้วเดินหลบออกไปรับโทรศัพท์แถวหน้าลิฟต์

"ว่าไงแบบ"

[พี่เบย์] เสียงใสดังมาอย่างร่าเริง [วันนี้เลิกงานแล้วกลับบ้านได้เลยได้ไหม]

"ทำไมอะ แบบมีอะไรหรือเปล่า"

[ที่บ้านนัดกินข้าวกับบ้านพี่สาว]

"อ่า..."

[แล้วครั้งนี้พี่เบย์ห้ามเบียร์ด้วยนะ!]

"ไม่มีพี่ที่กินกันได้มั้ง" เบย์พูดที่เล่นที่จริง หรือถ้าบอกตรงๆ ได้เขาก็ไม่ค่อยอยากไปสักเท่าไรด้วยความขี้เกียจ

[ครึ่งก่อนพี่เบย์ก็ไม่ยอมไปอะ แบลมอยากให้อยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา
นะๆ]

"แต่พี่ไม่ได้เอาสูทมานะ"

[พี่เบย์ใส่แค่เชิ้ตมาก็ได้ ร้านอาหารชิลๆ]

"ใช่เหวอ"

[ถอนะพี่เบย์ แบลมขอร้อง]

"..."

[น้ำาา]

"อะๆ โอเค ยังไงพี่จะรีบตามไปแล้วกันนะ"

[พี่เบย์น่ารักที่สุดเลยยย นัดกันหกโมงครึ่งนะ เดี่ยวเบลล์ส่งไลน์ให้
ในไลน์]

"โอเค"

[อย่าสายมากนะพี่เบย์ ไม่เอามาถึงสามทุ่มตอนที่เราจะกลับกันแล้วนะ]

คนเป็นพี่ชายหลุดยิ้มตอนที่น้องสาวพูดเหมือนจะดักคอกัน "รู้แล้วว่า
พี่ก็มีมารยาทนะ"

[แล้วเจอกันค่า]

เบย์รับค่าแล้วลดโทรศัพท์มือถือนั่งเมื่ออีกฝ่ายวางสายไปแล้ว เขา
ถอนหายใจยาว ในที่สุดก็มาถึงวันที่เสี่ยงไม่ได้แล้วสินะ เขาไม่ค่อยอยากไปกินข้าว
กับผู้ใหญ่เลย อะไรที่เป็นทางการเขาไม่ค่อยถนัดเท่าไร

"โอ้ย ปวดหลัง" เปรมบ่นพลางเหยียดแขนขึ้นคลายเมื่อย "หกโมงแล้ว
เหวอเนี่ย อย่างไร"

"พี่กลับก่อนนะวันนี้" ริมลุกขึ้น

"เฮ้ย ปิดคอมฯ ตอนไหนเนี่ยพี่" เปรมสะดุ้งตอนที่หันไปเห็นคอมพิวเตอร์
ของอีกคนดับลงแล้ว

"ตอนเอ็งบิตชี้เกียจนั่นแหละ ไปละมันัด" ภิรมสะพายกระเป๋ารขึ้นไหล่
โบกมือให้น้องสองคนแล้วรีบเดินออกไป

เปรมส่ายหัวอย่างขบขัน อยากกดปิดคอมพิวเตอร์เหมือนกันแต่งาน
ยังไม่เสร็จ "เบย์อะ จะกลับยัง ทำโอปะวันนี้"

"วันนี้มันัดกับที่บ้านอะ สายแล้วเนี่ย"

"เฮ้า มันัดไว้ก็โหมง"

"หกครึ่ง"

"รถติดตายชักตอนนี่"

"นั่นแหละ เดี่ยวรีบไป คงถึงสักทุ่ม" เบย์หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา
เปิดดูเกิลแมปเพื่อดูการจราจร...ให้ตาย ติดมากจริงด้วย ชั่วโหมงกว่าเลย "เปรม
อยู่ตึกเธอวันนี้"

"ไม่มากหรอก สักสองทุ่มให้รถซาๆ ก่อนด้วย"

"เค จั่นเจอกันพรุ่งนี้"

"เจอกันๆ"

เบย์พยักหน้ารับแล้วรีบเดินออกไปที่ลิฟต์

สายแน่นอนวันนี้

.

.

เบย์มาถึงร้านอาหารที่นัดไว้ประมาณทุ่มนิดๆ เขารีบแจ้งชื่อที่จองโต๊ะ
เอาไว้แล้วเดินตามพนักงานไปยังห้องส่วนตัวด้านใน ระหว่างก้าวขาขวาวๆ
ก็จัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อยไปด้วย แค่มาสายเกินเวลานัดก็แย่แล้ว หวังว่าเขา
จะไม่ดุเร่งรีบจนน่าเกลียดไปมากกว่านี้

"ห้องนี้ครับคุณผู้ชาย"

"ขอบคุณมากครับ" เบย์เอ่ยตอบบริการที่พาเขามาหยุดอยู่ตรงหน้าประตู
ขนาดใหญ่ เขายืมให้อีกฝ่ายเล็กน้อยตามมารยาท ก่อนจะแตะที่มือจับแล้ว
สูดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อเรียกความมั่นใจ

บานประตูค่อยๆ เปิดกว้างออก เขายืมเมื่อเห็นครอบครัวตัวเองนั่งอยู่

ที่โต๊ะอาหาร กำลังจะเอ่ยคำทักทายและยกมือไหว้ผู้ใหญ่ทุกคนก็ต้องชะงักแล้ว เบิกตากว้างเมื่อผลอสบตาเข้ากับผู้ชายที่นั่งอยู่ข้างๆ น้องสาวตัวเอง หัวใจเขาเต้นแรงไม่เป็นจังหวะ พีโรโมนแผ่กระจายออกมาอย่างควบคุมไม่ได้ เบย์ทรุดสวลงกับพื้น หน้าของเขาแดงก่ำ เหงื่อผุดขึ้นเต็มขมับ อีกทั้งยังชาลิ้นเหมือนคนฮีต

ทุกคนในห้องตกใจและลุกพรวดขึ้นแทบจะพร้อมกัน ซึ่งเป็นบุญที่ชายคนโตสุดของบ้านเบย์ที่ทรุดเข้ามาช่วยประคองก่อน

"เบย์! ไหวไหม"

"พี่สาว! อึก..."

เบย์ยังไม่ทันตอบ บุญก็ต้องสะดุ้งแล้วหันขวับไปมองทางโต๊ะอาหาร เมื่อได้ยินเสียงแบมร้องขึ้นมา และภาพที่เห็นก็ทำให้เขาตัวแข็งด้วยความตกใจ

สวามวดคิ้วแน่น เหงื่อออกจนชุ่มคอเสีย ในขณะที่แบมก็ขว่อนลงไบนั่งกองอยู่กับพื้น พ่อเขาและพ่อแม่ของสวาที่เป็นอัลฟาและโอเมก้าต่างก็ดูเลิกลี้กกันไปหมด

นี่มัน...

"อึก..." เบย์กั๊กฟัน เขาพยายามระงับความต้องการ แต่กลิ่นพีโรโมนที่รุนแรงของคนตรงนั้นก็ทำเอาสบใจไม่ได้ มันเป็นเรื่องน่ากลัวที่ใจของเขาเต้นเร้าเหมือนยีนดี ความรู้สึกแบบนี้เขาเพิ่งเคยได้สัมผัสเป็นครั้งแรก

เพียงแค่สบตากันใจเขาก็เต้นแรง กลิ่นพีโรโมนทำเอาเขาสิ้นใจทรุดลงไปกองที่พื้น

สวานิวหน้า เขารู้สึกเหมือนสติเริ่มพร่าเลือน แต่ถึงอย่างนั้นกลิ่นหอมหวานของพีชก็รุนแรงจนทำเอาเขยับตัวไม่ได้ เขารู้ได้ทันทีว่าคนตรงนั้นคือคู่แข่งโชคชะตาของตัวเอง เขาผลอจินตนาการว่าตัวเองกระโจนเข้าไปหาอีกฝ่าย จิกทั้งเสื้อผ้าของคนตรงนั้นออก แล้วฝังจมูกสูดดมกลิ่นหอมให้เต็มปอด

"ตะ...เดี่ยวฉันพาแบมออกไปจากตรงนี้นะก่อนนะคะ" ทราयरีบเอ่ยปากอย่างร้อนรน เห็นทีลูกชายและลูกสาวที่เป็นโอเมก้าของตัวเองจะโดนพีโรโมนเล่นงานจนแทบจะรับมือไม่ไหวแล้ว เพราะแม้แต่เธอที่เป็นเบต้าก็ยังรับรู้ได้ร่างๆ

ถึงความเข้มข้นของพีโรโมนเลย "นุมาพาเบย์ไปที่รถแล้วขับกลับบ้านก่อน"

"ครับแม่"

"อัยย์ คุณให้พนักงานมาช่วยประกอบสวาทน้อย เราก็ต้องกลับเหมือนกัน"

ณัฐ พ่อของสวาเอ่ยปากกับภรรยาเมื่อตั้งสติได้ ก่อนจะหันกลับไปหาบุริ เพื่อนสนิทของตัวเองที่กำลังจะตอเป็นทองแผ่นเดียวกันอยู่แล้วด้วยสีหน้าลำบากใจ "เดี๋ยวยังงัดติดต่อกันอีกทีนะบู"

"โอเค ไว้เดี๋ยวโทรหา"

"ฝากขอโทษหนูแบบด้วย"

บุริถอนหายใจพลางส่ายหน้า "ไม่ใช่เรื่องที่ทางนั้นต้องขอโทษเลย"

ณัฐยิ้มรับแม้แววตาจะยังคงเต็มไปด้วยความกังวล เขาตอบไหล่เพื่อนเบาๆ แล้วพากันแยกย้ายออกจากห้องที่เต็มไปด้วยพีโรโมนทันที บุริลูบไบหน้าตัวเองอย่างเคร่งเครียดหลังจากทุกคนออกมาจากห้องนั้นกันหมดแล้ว เขาไปจัดการเคลียร์ค่าใช้จ่ายกับพนักงานและขอโทษที่ทำให้ต้องวุ่นวาย กลิ่นหอมเข้มข้นแบบนี้คงทำให้อัลฟาและโอเมก้าที่อยู่ใกล้ๆ ในร้านนี้วุ่นกันอย่างมากทีเดียว

เมื่อเบย์ลีมตาขึ้นมาก็พบว่าตนอยู่บนเตียงในห้องนอนของตัวเองแล้ว ความทรงจำเมื่อคืนชายขึ้นมาในหัวเป็นฉากๆ ตั้งแต่สบตาเข้ากับผู้ชายคนนั้น 'ไม่ว่าจะความร้อนที่วาบขึ้นมามาตั้งแต่ปลายเท้ายันศีรษะ ตอนที่ถูกประคองขึ้นรถ พากลับบ้าน จนกระทั่งถูกฉีดยาระงับฮีสเข้าที่ต้นขา

มันเป็นเรื่องน่าหงุดหงิดเมื่อทันทีที่เขาได้สติ สิ่งแรกที่เข้ามาในหัวก็คือ ไบหน้าของคู่หมั้นน้องสาวกับกลิ่นหอมรุนแรงที่คล้ายกับต้นไม้ในป่าของอีกฝ่าย มันติดตรึงอยู่ในความคิดจนไม่รู้จะสลัดมันออกไปยังไง เพียงแค่จินตนาการถึงดวงตาคมนั้นก็รู้สึกชาๆ ที่ไบหน้าแล้ว

เขากัดฟันเมื่อรู้แก๊ใจดีว่าร่างกายกำลังร่ำร้องอยากเจอผู้ชายคนนั้น แต่

จิตได้ลำนึกก็เกลียดตัวเองเหลือเกินที่อาจจะทำให้น้องสาวเสียใจไปแล้ว

เบย์ชะงักแล้วหันไปมองเมื่อประตูห้องเปิดออก เขารู้สึกร้อนที่ดวงตาดอนเห็นรอยยิ้มอ่อนโยนของแม่

"รู้สึกยังไงบ้างลูก" ทราเยย์เสียงเบา ขณะเดินเข้ามานั่งลงที่ข้างเตียงแล้วส่งแก้วชาอุ่นๆ ให้ "ชาแอปเปิ้ล ดื่มสักหน่อยจะได้รู้สึกดีขึ้น"

เบย์พยักหน้าแล้วยกแก้วขึ้นจิบ

"แม่โทรไปลงงานให้แล้ว วันนี้พักหน่อยนะ"

"แล้วคนอื่นล่ะครับ"

"พอกับบรูมไปทำงานแล้ว แบลมยังไม่ตื่นเลย"

"...เมื่อคืนแบมก็ฉีดยาหรอ"

แม่อ้อมบางพลางส่ายหน้าเป็นการตอบรับ "แบมไม่ถึงขนาดต้องฉีดยา"

"..."

ทราเย่มองหน้าลูกตัวเองแล้วอ่อนลมหายใจออกเบาๆ ด้วยความกังวล

"เบย์"

"ครับแม่"

"แม่เป็นเบต้า...จริงๆ ก็อาจจะไม่ได้เข้าใจพวกลูกมากเท่าพ่อเขา แต่แม่ก็อยากจะเป็นที่ปรึกษาที่ดีให้กับลูกทุกเรื่องนะ"

เป็นเรื่องจริงที่แม่ของเขาเป็นเบต้าที่มาแต่งงานกับอัลฟา พ่อกับแม่ของเขาอยู่ด้วยกันเพราะความรักโดยไม่มีพิธีโรโมน สัญชาติญาณ หรือความต้องการเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งนั่นเป็นเรื่องที่เขาประทับใจมาตั้งแต่รู้ความ และมันก็เป็นเรื่องที่เขาไม่ได้ที่เขากับแบมเกิดมาเป็นโอเมก้า

เพราะหากเลือกได้เขาก็อยากเป็นเบต้าเหมือนพี่ชายมากกว่า

มันคงจะดีถ้าสามารถควบคุมร่างกายและจิตใจของตัวเองได้ทั้งหมดอย่างสมบูรณ์

"แม่พูดตรงๆ ได้ไหม"

เบย์เฒ่าปาก ครุ่นคิดถึงความเป็นไปได้ในสิ่งที่แม่จะพูด ซึ่งเขาคิดว่าตัวเองรู้ดีว่าแม่จะพูดอะไร และถึงแม้จะไม่อยากฟัง แต่ก็รู้เช่นเดียวกันว่าหนิไม่ได้

"แม่พูดเถอะ"

"ฮวาเป็นคู่แข่งโคชะตาของลูก ลูกก็รู้สึกแบบนั้นใช่ไหม"

"ฮวาเป็นคู่แข่งของแบม" เบย์เอ่ยเสียงจริงจัง "นั่นคือสิ่งเดียวที่เบย์แน่ใจ"

"แต่..."

"แบมรักเขาแม่ เบย์ไม่ได้รัก"

"..."

"เรื่องคู่แข่งโคชะตาอะไรนั่นสำหรับเบย์มันไม่จำเป็น เบย์อยากเลือกคนที่รักด้วยตัวเอง รักโดยไม่สนใจว่าเขาจะเป็นอัลฟ่า เบต้า หรือโอเมก้า" เบย์ขมวดคิ้วโดยไม่รู้ตัว "เหมือนที่พ่อกับแม่รักกัน"

"แต่เบย์ก็รู้เรื่องคู่แข่งโคชะตาดีไม่ใช่หรือ"

"..."

ใช่เขารู้...รู้ดีเลยทีเดียว เพราะว่าคู่แข่งโคชะตาเป็นเรื่องที่ถูกกำหนดไว้ให้เป็นหนึ่งในวิชาเพศศึกษาที่โรงเรียน มันเป็นเรื่องราวที่บางมุมก็ดูโรแมนติก แต่บางมุมก็แสนโหดร้าย ซึ่งมันเกิดขึ้นได้ยาก และเขาไม่เคยแม้แต่จะคิดเลยว่าจะได้เจอกับตัวเอง

"การเจอกันไม่ใช่เรื่องง่าย ยิ่งถ้าได้เจอกันสักครั้งแล้ว..."

"ก็แค่ไม่เจอกันอีก"

"เบย์ก็รู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้"

"ทำไมจะไม่ได้ล่ะแม่"

คนเป็นแม่มองลูกชายแสนดีของตัวเองอย่างเป็นกังวล เธอไม่รู้เลยว่าตอนนี้ในใจของเบย์คิดอะไร "เบย์บอกแม่ได้ใหม่ว่าตอนนี้เบย์รู้สึกยังไง"

"เบย์ไม่รู้สิคะอะไร" โอเมก้าหนุ่มพูดเสียงนิ่ง "เดียวเบย์คุยกับแบมเอง"

ทราบดีตอนหายใจยาว เธอรู้ว่าลูกชายเป็นคนยังไงและรู้ว่าเรื่องนี้คงมีคนต้องปวดใจ ซึ่งมันก็เป็นเรื่องแย่งที่อาจจะต้องเป็นลูกเธอสักคนหนึ่ง

วันนั้นทั้งวันเบย์ใช้เวลาไปกับการคิดว่าจะคุยกับแบมยังไงดี จนกระทั่งฟ้าเริ่มมืดแบมก็ยังไม่ออกจากห้องนอนเลยสักครั้ง แม่ที่เอาอาหารเย็นเข้าไปให้

เดินถือถาดอาหารที่แทบไม่พรวงเลยกลับออกมาด้วยสีหน้าเหนื่อยอ่อน

เบย์สบตากับแม่แล้วยิ้มเพื่อให้แม่วางใจ ก่อนจะเปิดประตูเข้าไปในห้องของน้องสาว

แบบนอนหันหน้าเข้าหาผนังอยู่ เบย์เลยก้าวเท้าซ้ำๆ เข้าไปนั่งลงบนเตียง แล้วลูบหัวอีกฝ่ายเบาๆ อย่างที่ชอบทำ

"ไม่หิวเหรอแบบ"

"...อือ"

"ไม่กินอะไรแบบนี้พี่เป็นห่วงนะ"

"แบบไม่ค่อยอยากกินเลย"

"หันมามองหน้ากันหน่อยสิ"

"..."

"ขอพี่ดูหน้าหน่อยเร็ว ร้องให้หรือเปล่า"

พอจบประโยคแบบก็ค่อยๆ พลิกตัวนอนหงายมาสบตาเขา ดวงตากลมโตแดงก่ำและเอ๋อคลอไปด้วยน้ำ เป็นสีหน้าที่ทำให้เขารู้สึกแยจนอยากจะร้องไห้ตาม

"อยากให้เห็นพี่กอดไหม"

แบบเม้มปากแน่น เธอพยายามแล้วที่จะไม่ทำตัวอ่อนแอ แต่ก็ไม่สามารถเก็บความรู้สึกมากมายพวกนี้ไว้ เธอลุกขึ้นนั่งพลงขยับเข้าไปให้พี่ชายกอดไว้แน่น

"แบบขอโทษที่ทำให้เป็นห่วง"

"แบบไม่ต้องร้องไห้แล้ว"

"..."

"ทุกอย่างยังเหมือนเดิม ไม่มีอะไรที่แบบต้องกังวลเลย"

"มัน...มันไม่เหมือนเดิมหรอก"

"ทำไมล่ะ"

"ก็พี่เบย์กับพี่สาว...เป็นคู่แห่งโชคชะตา" พอพูดออกมาจากปากตัวเอง น้ำตาก็เริ่มรินขึ้นมาอีกครั้ง

"มันไม่สำคัญหรอก ในเมื่อพี่กับเขาไม่ได้รักกัน"

"แต่เรารู้กันว่าคู่แห่งโชคชะตาเกิดมาเพื่อกัน...อีก" ถึงตรงนี้เธอก็เริ่มกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่ ในเมื่อคนที่เธอรักไม่ใช่คนที่เกิดมาเพื่อเธอ "ครูเคยเล่าให้ฟังว่าคู่แห่งโชคชะตาสำคัญมาก เขาจะเติมเต็มเราอย่างที่ทำจากใครไม่ได้ สมองจะวนเวียนคิดถึง และถ้าร่างกายได้รู้สึกถึงฟีโรโมนของอีกฝ่ายสักครั้งก็จะโยเยหา"

"..."

"พีเบย์...อีก เสียสละเพราะแบมหรือเปล่า"

เบย์ลูบหลังของน้องสาวเบาๆ เพื่อปลอบให้เธอหยุดร้อง แต่เหมือนว่าอีกฝ่ายจะยิ่งร้องหนักขึ้นไปอีก

"พีจะเสียสละให้แบมได้ยังไง ในเมื่อพีกับเขาไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกันเลย แค่เป็นคู่แห่งโชคชะตาไม่ได้หมายความว่าต้องโดนบังคับให้อยู่ด้วยกันสักหน่อย" เบย์กระซิบอ้อมกอด "ตอนนั้นแบมกับเขาก็ก็นั่นกันเหมือนเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยน พีไม่ได้รู้สึกอะไรกับเขา ไม่ได้รักเขา แบมต่างหากที่เป็นคนรัก"

"แต่พีฮว้าไม่เคยบอกว่ารักแบมเลย"

"ก็ไม่ได้หมายความว่าเขารักพีนี่"

"..."

"ใช่ไหม"

"...อ้อ"

"ป่านนี้เขาก็คงลืมไปแล้วว่าเมื่อคืนเกิดอะไรขึ้น ไม่มีอะไรต้องห่วงหรอก"

"จริงเหวอ"

"อืม อย่าเพิ่งคิดมากไปก่อนเลยนะ ไว้แบมไปคุยกับเขาด้วยตัวเองดีกว่าไหม"

"อ้อ ดี"

"ถ้ามันเลิกร้องให้แล้วไปล้างหน้าล้างตาออกไปกินข้าวกันดีกว่าเนอะ" เบย์ยิ้มหลังจากที่ผล่ออ้อมกอดออกมาสบตากับน้อง "ແ່ມຈະດີໃຈດ້າແມອອກຈາກห้องนอนบ้าง"

"โอเค เดี่ยวแบมออกไป"

"งั้นพีไปรอข้างนอกนะ"

แบบพักหน้าแล้วเอียงคอให้พี่ชายเซ็ดแก้มให้
เบย์ลูจากเตียงแล้วยืมให้น้องอีกที ก่อนจะเปิดประตูเดินออกจาก
ห้องนอนมา เขาผ่อนลมหายใจออกยาวอย่างเหนื่อยล้า
'จะเติมเต็มเราอย่างที่เราจากใครไม่ได้ สมองจะวนเวียนคิดถึง และถ้า
ร่างกายได้รู้สึกถึงฟีโรโมนของอีกฝ่ายสักครั้งก็จะโหยหา'
เบย์คิดถึงประโยคที่แบบพูดเมื่อครู่แล้วก็รู้สึกปวดแปลบที่หัวใจ

♡⁺ Chapter 3

กลิ่นพีชที่หอมติดจมูก

- พักคิดถึงแต่หน้าเบย์ กลิ่นเบย์

ขนาดหลับยังตามเข้าไปถึงในฝัน จะให้พี่ทำยังไง -

"ทาร์ตมะนาวจะหมดแล้วนะ" เบย์หันไปมองพี่ชายที่เพิ่งหยิบทาร์ตมะนาวหนึ่งชิ้นใส่ลงจานให้พนักงานเสิร์ฟ "เดี๋ยวเบย์เข้าไปทำเพิ่มให้ แป้นะ"

"ไม่ต้องรีบหรอก ทำอันนั้นให้เสร็จก่อนก็ได้" บুমหมายถึงแก้วพาร์เฟต์ในมือของอีกฝ่าย "โทษนะ แทนที่วันนี้จะได้พัก"

"ขอโทษอะไระพี่ นี่ก็ร้านบ้านเรา" เบย์ว่าอย่างขบขัน หลังจากวางบลูเบอร์รี่ตกแต่งด้านบนเสร็จแล้วก็ส่งแก้วของหวานให้อีกคน "อะ โตะสอง"

เบย์มองตามพี่ชายที่ถือถาดขนมเดินไปเสิร์ฟแล้วยิ้มบาง เขาหันกลับมาหยิบของเตรียมจะเข้าไปทำทาร์ตมะนาว ก่อนทางตาจะเหลือบไปเห็นคนที่กำลังเดินเข้าร้านมา เบย์คิดว่าตัวเองคิดถึงคนคนนั้นมากเกินไป มากจนอาจจะเห็นภาพหลอน แต่มันกลับดูจริงเสียจนพาให้ใจสั่น จริงแม้กระทั่งกลิ่นจางๆ ที่ค่อยๆ ซัดขึ้นทุกวินาที

"...พี่"

"สวัสดีครับ"

นี่มันตัวจริงนี่!

"อ้าว พี่ฮว" บুমที่เพิ่งเสิร์ฟขนมเสร็จเอ่ยทักคนมาใหม่ด้วยความประหลาดใจ

"ว่าไงนุ้ม"

"ทำไมวันนี้มาถึงร้านเลย แบบไม่มาหะรอพี"

เบย์กลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก เพียงแค่เห็นหน้าสวาเขาก็แทบจะทรุดลงไปพื้นอีกครั้ง ดูท่าว่าร่างกายจะตอบสนองกับฟีโรโมนของอีกฝ่ายได้ดีจนเกินไป

"ไม่มา พอดีพี่มาหาเบย์"

"..."

ได้ยินแบบนี้สองพี่น้องก็เสียวกิริบ และยังไม่ทันมีใครได้พูดอะไรต่อเสียงประตูเปิดก็ดังขึ้นพร้อมกับเรวีนที่เดินยืมเข้ามาแล้วเอ่ยทักอย่างสดใส โดยที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย

"เบย์ เรามาช่วย"

เบย์หันไปยิ้มรับ "บอกแล้วว่าไม่ต้องมาทุกอาทิตย์ก็ได้"

"ก็บอกแล้วว่าอยากเจอ"

สวาทหัวคิ้วกระตุก เขาจึงผู้ชายที่มาใหม่ซึ่งกำลังยืนคุยกับเบย์อย่างใกล้ชิดเกินกว่าจะเป็นแค่เพื่อนๆ ไป ความรู้สึกอึดอัดเกิดขึ้นบริเวณหน้าอกขณะเดียวกันเรวีนก็รู้สึกที่กำลังถูกจ้องเลยหันไปสบตา ขนาดคิดว่าตัวเองสูงมากแล้ว แต่คนตรงหน้ากลับสูงกว่าจนให้ความรู้สึกเหมือนกำลังโดนกดดัน

"คุณลูกค้าจะรับอะไรไหมครับ เดี่ยวผมรับออเดอร์เอง"

"ผมมาหาเบย์"

เรวีนเลิกคิ้ว "มาหาเบย์?" เขารู้สึกไม่พอใจอย่างน่าประหลาด จนเผลอปล่อยฟีโรโมนออกมาโอบล้อมเบย์เอาไว้

เมื่อสวาเห็นแบบนี้ก็ขมวดคิ้วแน่น ไม่ทันได้ควบคุมอารมณ์ก็เผลอปล่อยฟีโรโมนกดขี่ออกมาจนเบย์สะดุ้ง และเมื่อได้สัมผัสถึงฟีโรโมนที่เข้มข้นของคู่แข่งโชคชะตาเขาก็ร้อนวูบ แข็งขาอ่อนจนเกือบทรุดลงไปพื้น แต่เรวีนที่ไวกว่าเข้ามาประคองไว้ได้ทัน

นุ้มเห็นแบบนี้ก็ตกใจ รีบเข้าไปจับไหล่สวาเอาไว้เพื่อเรียกสติ "พี่สวา ผมว่าเราออกไปคุยกันข้างนอกก่อนดีกว่า วันนี้เบย์น่าจะยังเจอพี่ไม่ไหว"

ฮวายังคงจ้องเขม็งไปที่เรวิน เขากัดฟันตอนเรวินพาเบย์หลบเข้าไปหลังร้าน "คนนั้นใคร"

"นั่นเรวิน เขาเป็นเพื่อนเบย์พี พี่เจย์นก่อน ซ่อนพีโรโมนหน่อย คนในร้าน แตกตื่นกันหมดแล้ว"

ฮวาชะงัก "อ่า... พี่ขอโทษนะที่เสียมารยาท"

"ไม่เป็นไรพี่ ตามผมมาก่อน"

เขาพยักหน้าแล้วยอมเดินตามนุ้มออกจากร้าน จากนั้นก็ค่อยๆ สูดลมหายใจเข้าแล้วผ่อนออกช้าๆ เพื่อคลายอารมณ์

เรวินพาเบย์เข้ามานั่งพักด้านใน เขาหยิบยาจากกระเป๋าส่งให้อีกฝ่าย ตามที่เจ้าตัวบอก ก่อนจะขมวดคิ้วอย่างอดทนตอนที่คนตรงหน้าส่งยาเข้าปาก แล้วดื่มน้ำตามไปเกือบครึ่งขวด ดูจากหน้าที่แดงก่ำและเหงื่อที่ซึมเต็มขมับ รวมถึงกลิ่นพีชเข้มข้นที่ทำเอาเขานั่งไม่ติดนั้นทำให้คิดเป็นอย่างอื่นไม่ได้เลย

"เบย์ฮึดเหรอ"

"เปล่า"

"แล้วกินยาระงับฮึดทำไม"

"..."

"เพราะคนนั้นเหรอ" เรวินบีบมือตัวเอง ตั้งแต่รู้จักกับเบย์มาไม่มีสักครั้งเลย ที่อีกฝ่ายจะฮึดเพราะเขา

"...อืม" เบย์คิดว่าไม่มีเหตุผลอะไรที่จะปิดบัง "คู่แข่ง โชคชะตา"

"ว่าไงนะ"

"อย่าให้ต้องพูดอีกรอบเลย"

เรวินกัดฟันแน่น เขารู้สึกโมโหและหึงอีกฝ่ายจนแทบบ้า แต่คิดว่าเบย์เกิดความต้องการขึ้นมาเพียงเพราะได้กลิ่นฟีโรโมนของคนอื่นเขาก็ทนไม่ไหวแล้ว เรวินขยับเข้าไปใกล้เบย์ ก่อนจะจับข้อมือเจ้าตัวไว้หลวมๆ ส่วนอีกมือก็เอื้อมไปโอบเอวไว้

"วิน...อย่า"

"เราคบกันจริงจังไม่ได้เหรอเบย์" เรวินยอมรับว่าเขาอ่อนใจ "เราแต่งงานกันใหม่ เรามาผูกพันระกันนะ" แต่หลายปีที่ผ่านมามันก็นานพอแล้วไม่ใช่เหรอ เบย์ขยับตัวออกจากอ้อมแขนของเรวิน "เราคุยกับวินไปแล้วนะเรื่องนี้" "แต่เบย์ก็บอกว่าจะไม่ปิดใจนี่"

"แต่ไม่ได้หมายความว่าเราจะคบกับวินไง" เบย์ถอนหายใจ "วินขอให้เราอย่าผลักไสวิน เราก็โอเค แต่เราก็ปฏิเสธไปแล้วว่าเราไม่ได้อยากคบกับวินแบบนั้น"

เบย์เลียริมฝีปาก เขาไม่เคยอยากพูดแบบนี้เลย

"เราไม่อยากทำร้ายจิตใจวินนะ ยังไงวินก็เป็นเพื่อนคนสำคัญของเรา"

"เราเป็นแค่เพื่อนให้เบย์ไม่ได้" เรวินพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง เช่นเดียวกับความรู้สึกของเขาที่มีต่ออีกฝ่ายมาตลอด "เราเองก็อยากให้เบย์เข้าใจและลองมองเราแบบนั้นสักที"

"..."

"เบย์อยากคบกับคนนั้นเหรอ"

"ไม่ใช่" ฝ่ายคนถูกถามตอบกลับไปทันทีโดยไม่ต้องหยุดคิด ทำทางราวกับร้อนตัวจนอยู่เฉยไม่ได้ทำให้คนมองขมวดคิ้ว

เรวินสูดลมหายใจเข้าปอดซ้ำๆ เขาเดินเข้าไปจับมือเบย์เอาไว้แล้วเอ่ยว่า "เรารักเบย์ รักแบบที่ไม่ได้สนใจฟีโรโมน รักเบย์เพราะเป็นเบย์ ไม่ใช่เพราะเป็นโอเมก้า"

"..." เบย์เงยบ เขาหุบตาหลบไปด้านข้าง

"เราไม่มีทางโดนควบคุมและจะไม่มีทางใช้ฟีโรโมนบังคับใจเบย์"

เรวินกระชับมือที่จับไว้แล้วตัดสินใจบอกลาเพื่อใช้เวลาอีกฝ่ายได้คิด เพราะเขารู้ดีว่าเรื่องอะไรเป็นจุดอ่อนที่จะทำให้เบย์เกิดความลังเลใจจนคล้อยตาม

.

.

เมื่อความวุ่นวายจบลงเบย์ก็เข้าไปทำขนมที่เริ่มหมดจนเสร็จ หลังจากนั้นก็ขอตัวออกจากร้านแล้วตรงมาที่บ้านเพื่อนสนิทที่คบกันมาตั้งแต่สมัยมัธยม

รู้จักกันดีชนิดที่ที่แคมองตาก็รู้ไปถึงได้ พอมาถึงอีกฝ่ายก็ถามทันทีว่ามีเรื่องอะไร ทั้งที่ยังไม่ได้เกริ่นสักคำเลย

เบย์เล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นตั้งแต่ที่ร้านอาหารเมื่อวันก่อนจนถึงเมื่อครู่นี้ ให้อีกฝ่ายฟังอย่างครบถ้วน

"เชี่ย"

และเจ้าตัวก็เอาแต่อุทานคำนี้ซ้ำไปซ้ำมาไม่หยุด

"มึงจะเลิกพูดคำนี้ได้ยัง"

ซีนอ้าปากค้าง ยกมือขึ้นตบหน้าผากตัวเองเบาๆ "เชี่ยยย"

"ไอ้ซีน"

"ก็แม้พี่จะจนกว่าไม่รู้จะพูดคำไหนเลย กูคิดไม่ออกนอกจากคำว่าเชี่ย"

"เฮ้อ" เบย์ถอนหายใจเสียดัง ก่อนจะเอนหลังนอนลงบนเตียงแรงๆ อย่างหงุดหงิด "กูไม่ชอบแบบนี้เลย"

มีไม่กี่คนในชีวิตหรอกที่พออยู่ด้วยกันแล้วจะกลายร่างเป็นเด็กทั้งโวยวาย และงอแงได้อย่างที่ใจคิด ไม่ต้องทำตัวเก่งกาจหรืออดทนแบบคนที่โตแล้ว

"ว่าแต่พี่ฮวไรนั่นเขาหล่อปะวะ"

"ไอ้ซีน" เบย์หันขวับไปมองเพื่อนตาเขียว

"เฮ้อ กูก็อยากได้ภาพประกอบจินตนาการไง"

"มึงแม่ง"

"ไม่มีรูปเหร"

"จะมีได้ไงละ ถามไฉน กูเครียดเนีย"

ซีนพนมหายใจพลางมองเพื่อนที่ทำหน้าเหมือนแบกโลกทั้งใบไว้บนบ่า อย่างระอา "มันจะแย่งชิงวะมึง"

"ที่กุเล่านี้มีตรงไหนไม่แย่งเหร มึงยังบอกเลยว่าพี่ค"

"คือมันพี่คะไซ้ แต่กูไม่ได้บอกว่ามันแย"

"น้องกูเสียใจไม่แยตรงไหน"

"ทุกคนบนโลกต้องเสียใจกันทั้งนั้นแหละ น้องมึงเป็นใครถึงเสียใจไม่ได้"

ซีนกอดอก สบอยล้นองให้มันน้อยๆ ลงหน่อย โดนเรียนจบแล้วนั้น "แล้วมึง

ก็เป็นแค่คนธรรมดาจะไปกำหนดนั้นนี้ได้ไง"

"..."

"เท่าที่ฟัง น้องมิ่งก็แค่ปิ้งหน้าตาที่ฮาวตั้งแต่เด็ก โตมาก็โดนจับคู่ แล้วพอได้เจอกันบ่อยๆ ก็เริ่มตกหลุมรัก แต่ทุกการดูใจไม่ได้หมายความว่า จะสมหวังปะมิ่ง"

"แต่ถ้าไม่มีกูมันก็คงสมหวังปะ"

"มิ่งถามพี่ฮาวยังว่าชอบน้องมิ่งเปล่า"

"ไม่ได้ถาม แต่จากที่ฟังก็ดูโอเคมาตลอด ถ้าเป็นนี้ไปเรื่อยๆ วันหนึ่งก็คงได้แต่ง"

"มิ่งคิดเอาเองไง"

"ยังงี้ก็เหอะ กูเกลียดเรื่องคู่แห่งโชคชะตาอะไรนี่"

"ทำไมวะ"

"ก็ถ้าเขาจะเปลี่ยนใจมาหากู มันก็เป็นเพราะพี่โรโมนบ้าๆ นั่นแหละ"

ชินถอนหายใจ "เขาสนใจมิ่งเพราะพี่โรโมน ต่างยังงี้กับที่แบมสนใจเขา เพราะหน้าตาอะ"

"..."

"อีกอย่างมิ่งอย่าอคติกับพี่โรโมนให้มากเลย นี่ยุคไหนแล้ว ไม่มีใครเขามองพี่โรโมนในแง่ลบกันแล้วปะ" ชินถอนหายใจ "กูดีใจจะตายที่ได้กลืนพี่โรโมนแฟนทุกวัน สดชื่นฉิบหาย"

"มันใช้เวลามากลักรักให้กูฟังปะ"

"เฮ้ย นี่กูพูดจริงๆ อย่ามัวแต่อคติเลย มองกว้างๆ บ้าง ได้เจอคู่แห่งโชคชะตา มันเหมือนถูกรางวัลที่หนึ่งเป็นร้อยใบนะไอ้เบย์"

"ตอนนั้นกูเหมือนลั้มละลายมากกว่า"

"มิ่งนี่นะ ออกจะโรแมนติก คนที่เกิดมาเพื่อกันไง"

"...กูลัวใจ"

ชินหันไปมองหน้าเพื่อน เมื่ออีกฝ่ายพูดขึ้นเบาๆ ด้วยน้ำเสียงจริงจัง

"นอกจากกูจะกลัวว่าแบมต้องเสียใจ กูยังกลัวว่าจะถูกพี่โรโมนของเขา

ควบคุม กุลลว่าเขาจะไม่ดีแต่ก็ไปไหนไม่ได้" เบย์เลียริมฝีปากที่เริ่มแห้งผากของตัวเอง ขณะพยายามกลืนก้อนสะอื้นเอาไว้ "กูอยากเจอคนที่ถูกรัก คนที่ทำให้กูใจเต้นแรงเพราะความรู้สึกข้างในจริงๆ ไม่ใช่เพราะฟีโรโมน"

ซินมองตาที่เริ่มแดงขึ้นของเพื่อนสนิทแล้วตัดสินใจที่จะเย็บ เขาเอื้อมมือไปตบเบาเบย์เบาๆ โดยไม่คิดจะพูดอะไรอีก เวลานี้อีกฝ่ายคงไม่พร้อมจะฟังอะไรทั้งนั้น

เบย์อยากจะมุดดินหายไปให้จบๆ เมื่อวันรุ่งขึ้นฮวาก็มาที่ร้านอีก โชคร้ายที่วันนี้มุดต้องไปเคลียร์ปัญหาที่โรงพิมพ์ เลยไม่มีใครช่วยรับหน้าให้

"พี่มาทำไมอีก"

"พี่บอกแล้วว่ามาหาเบย์ เมื่อวานยังไม่ได้คุยกัน"

"ผมกับพี่มีอะไรต้องคุยกันด้วยหรอ"

"เพราะพี่มีถึงได้มาหา"

เบย์แหม้มปาก เขาพยายามเว้นระยะกับอีกฝ่าย ด้วยไม่อยากได้กลิ่นฟีโรโมนนั้น "..."

"อยากให้เป็นมิตรตรงนี้เลยไหม หรือจะไปคุยกันสองคน"

เบย์เงยหน้าขึ้นสบตากับคนตรงหน้าอย่างตื้อตึง แต่ไม่ทันถึงเสียงวนาก็ต้องหลบตาอย่างช่วยไม่ได้ มันมองไม่ไหวจริงๆ "พี่เข้ามาคุยในครัวก็ได้ ตามมา"

อัลฟาตัวสูงเดินตามคู่แห่งโชคชะตาเข้าไปด้านในอย่างว่าง่าย เขาไม่เถียงเลยว่าแค่สบตาก็ก็นอยบไปหมด

"ตกลงพี่มีอะไร"

"พี่อยากเจอเบย์"

"พี่จะอยากเจอผมทำไม คู่หมั้นของพี่คือแบมนะอย่าลืม"

"พี่คิดถึงแต่หน้าเบย์ กลิ่นเบย์ ขนาดหลับยังตามเข้าไปถึงในฝัน จะให้พี่"

ทำยังไง"

เบย์ซังกั ก่อนจะขมอดคิ้วมุ่น ใจเต้นผัดจังหวะขึ้นมาดื้อๆ แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ทำใจแข็งพูดตัดบทออกไป "พี่กลับไปเหอะ เรื่องที่พี่พูดมันไร้สาระ ที่พี่รู้สึกทั้งหมดก็เป็นเพราะพี่โรโมน มันไม่ใช่ความรู้สึกจริง"

"พี่ไม่คิดว่ามันเป็นเรื่องไร้สาระ" ฮวาเอ่ยเสียงเรียบ เขาไม่หวั่นไหวกับคำพูดพวกนั้นของเบย์เลยสักนิด "เบย์น่าจะรู้อยู่แล้วว่าการเจอคู่แข่งโชคชะตาไม่ใช่เรื่องง่าย"

"แล้วยังไง"

"แต่นั่นยังไม่สำคัญ สำหรับพี่ที่ยากกว่านั้นคือการเจอคนที่ทำให้คิดถึงไม่หยุดแบบนี้"

"..."

"พี่ว่ามันเป็นเรื่องดีที่พี่ได้เจอโอเมก้าของตัวเอง"

"ผมไม่ใช่โอเมก้าของพี่!" เบย์สวนกลับเสียงดังอย่างไม่พอใจ เขาไม่คิดจะเป็นโอเมก้าของใคร "นี่มันไม่ใช่ความรัก! พี่คิดไปเองเพราะพี่โรโมนไง? นั่น"

"พี่ต้องทำยังไงเบย์ถึงจะเปิดใจ"

"พี่ไม่ต้องทำยังไงทั้งนั้น พี่กลับไปได้แล้ว"

"เบย์"

"พี่กลับไปเหอะ ไปรักแบบม ไปรักคู่หมั้นของตัวเองให้ดีกว่า" เบย์กลั่นใจ จ้องเข้าไปในดวงตามของอีกฝ่าย "เราไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันทั้งนั้น"

"พี่ไม่ได้รักแบบม"

"พี่ก็ไม่ได้รักผมเหมือนกัน"

"..."

"ผมไม่อยากคุยกับพี่แล้ว" เบย์หันหน้าหนี

เมื่อฮวาเห็นคนตรงหน้าเป็นแบบนี้แล้วก็ตัดสินใจไม่เข้าชู้ต่อ วันนี้เขาจะยอมกลับไปก่อน ดื้อคุยกันไปก็คงไม่มีอะไรดีขึ้น

"โอเค วันนี้พี่จะกลับก่อน"

"จะวันไหนก็ไม่ต้องมาแล้ว"

"พี่ไม่บังคับเบย์ เบย์ก็ไม่ควรบังคับพี่นะ" ฮวาเอ๋ยปาก เขายิ้มบางเมื่ออีกฝ่ายเหลือบมองมา "ไว้เจอกันใหม่ครับ" พอพูดจบก็หันหลังเดินกลับออกไปด้านนอกปล่อยให้เบย์ที่พยายามกลั้นหายใจมาตั้งแต่เมื่อครู่ทั้งตัวลงบนเก้าอี้ที่อยู่ข้างๆ อย่างหมดแรง ก่อนจะพยายามสูดอากาศเข้าปอดอย่างทุลักทุเล

การอยู่ใกล้กันมันยากเกินไป

เขาไม่ไหว...ไม่ไหวจริงๆ

"ไฮการเดินค่น้องเบย์" เบต้าสาววางเปียร์แก้วใหญ่ลงบนโต๊ะ

"เจ้าของร้านมาเสิร์ฟเองแบบนี้ผมก็เกรงใจแยสิพี่ปริม"

"ต้องมาเสิร์ฟเองสิคะ พนักงานพี่บอกว่าโต๊ะนั้นฝากมาขอเบอร์น้องเบย์ของพี่สองรอบแล้ว"

"ขอบคุณนะครับ พี่ปริมคอยดูแลตลอดเลย" เบย์ยิ้ม นี่เป็นอีกเหตุผลที่เขาสบายใจจะมาดื่มที่นี่ เพราะเจ้าของร้านอย่างปริมคอยช่วยกันพวกอัลฟ่าที่เอาแต่จ้องจะเข้ามาหาให้ทุกครั้ง

เธอยิ้มหวานให้ลูกค้าประจำแล้วถือวิสาสะนั่งลงข้างๆ "สามแก้วแล้วนะวันนี้ มีเรื่องเครียดหรือเปล่า"

"นิดหน่อยครับ"

"ถ้ามีอะไรอยากระบายก็เรียกพี่ได้ตลอดเลยนะ บริการฟรีไม่คิดเงิน"

เบย์หัวเราะ "แค่ให้ผมมานั่งได้นานๆ ไม่ไล่ไปไหนก็ดีใจแล้ว"

"ลงไล่อะไรละคะ แค่มาก็ดีใจแล้ว"

"ช่วงนี้ลูกค้าเยอะไหมพี่"

"ศุกร์เสาร์อาทิตย์เยอะค่ะ แต่วันธรรมดาไม่ค่อยเท่าไร"

"งั้นเดี๋ยวผมจะมาวันธรรมดาบ่อยๆ"

"มาบ่อยนะได้ แต่อย่าดื่มเยอะนักเลยน้องเบย์ พี่เห็นดื่มเยอะๆ ก็เป็นห่วง"

คนเด็กกว่ายิ้มรับ "หมดแก้วนี่ก็พอแล้วครับ"

"งั้นพี่ไปทำงานต่อแล้ว มีอะไรเรียกได้เลยนะ"

"ขอบคุณครับพี่ปริม"

ปริมพยักหน้าด้วยรอยยิ้ม เธอวางมือลงบนขาของลูกค้าประจำแล้ว
ตบเบาๆ ก่อนจะเดินไป

เบย์ถอนหายใจยาวแล้วยกแก้วเบียร์ขึ้นดื่ม ปกติเวลาที่มีเรื่องไม่สบายใจ
เขามักจะมาที่ร้านเหล้าเล็กๆ ของปริม นั่งดื่มคนเดียวที่โต๊ะในสุดบนดาดฟ้า
ของร้าน ทั้งนี้เนื่องจากอากาศที่เย็นสบายในเวลากลางวันผสมผสานกับเสียงดนตรี
ที่ดังล่อไปด้วยนั้น มันทำให้ใจเย็นขึ้นได้

แต่ถึงอย่างนั้นเมื่อเขาคิดถึงหน้าและกลิ่นของฮวาก็ทำเอารู้สึกอึดอัด
ที่หน้าอกขึ้นมามาก

'พื้คิดถึงแต่หน้าเบย์ กลิ่นเบย์ ขนาดหลับยังตามเข้าไปถึงในฝัน จะให้พี่
ทำยังไง'

เบย์นวดหน้าเมื่อได้ยินเสียงทุ้มนั้นเอ่ยประโยคเมื่อตอนกลางวันขึ้นอีกครั้ง
ในความคิด

เขาจะทำยังไงกับสมองที่ยังวนเวียนคิดถึงแต่อีกฝ่ายไม่ต่างกัน

.

.

หลังจากดื่มไปเมื่อคืนเบย์ก็ตื่นขึ้นมาในตอนเช้าด้วยสภาพที่รู้สึกตึงไป
ทั้งหัว อาจเป็นเพราะไม่ได้ดื่มเยอะๆ มานานแล้ว เขารีบลุกจากเตียงไปอาบน้ำ
เปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อเตรียมตัวไปทำงาน

"แบบไม่กินข้าวอีกแล้วเหรอมแม่" เบย์เอ่ยปากถามเมื่อเปิดประตูมาเจอแม่
ถือถาดที่มีอาหารอยู่เต็มจานออกมาจากห้องของแบบ

ทรายถอนหายใจ "ยังไม่ยอมกินยอมนอนเลย เอาแต่ร้องไห้"

เบย์ที่เดินตามหลังลงบันไดมายังชั้นล่างขมวดคิ้วขณะฟัง "ทำไมแบบยัง
ร้องไห้อีก ไม่ได้เจอกับพี่ฮวาเหรอม"

"ไปเจอมาเมื่อเย็นวานนั้นแหละ"

"แล้วยังไง"

ทรายหันมามองหน้าลูกชายคนกลาง มีสีหน้าเคร่งเครียดอย่างเห็นได้ชัด
แต่ก่อนจะได้พูดอะไร บุรีที่เพิ่งเดินออกมาจากในครัวก็เอ่ยปากขึ้นก่อน "ฮวาเขา

ขอถอนหมั้น"

"ถอนหมั้น?!"

คนเป็นพ่อพยักหน้า "เมื่อเย็นวานแยมเดินร้องให้เข้ามาในบ้าน พ่อกับแม่ก็ตกใจ"

"แยมวิ่งขึ้นห้องไปก่อนแล้วหวาก็เดินตามเข้ามา" ทราวยเล่าต่อ "เขา มาขอโทษ แล้วก็บอกว่าเขาต้องการจะถอนหมั้น"

เบย์ตัวแข็งทื่อ เขาไม่รู้จะพูดอะไร มีแต่ความโกรธที่พุ่งขึ้นมาอย่างชัดเจน

"แม่ไม่รู้จะทำยังไงกับแยมดี รายนั่นเวลาเสียใจก็ร้องไห้ไม่ยอมเลิก"

"อย่าไปเอาใจมาก โตขนาดนี้แล้วจะมาม่วงแงได้ยังไง" บุรียัมพลงพูด ด้วยน้ำเสียงสบายๆ เหมือนกับไม่อยากให้ภรรยากังวลจนเกินไป "เรื่องความรัก กับหนุ่มสาวเป็นเหมือนของคู่กัน วันนี้ลูกเราก็แค่อกหักนั่นแหละ"

"ฉันเข้าใจค่ะ แต่ก็อดห่วงไม่ได้อยู่ดี"

บุริอุบแผ่นหลังของภรรยาเบาๆ เพื่อปลอบโยน ก่อนจะหันมามองหน้า ลูกชายคนกลางที่กำลังเหม่อเหมือนกับว่าสติหลุดไปแล้ว

"เบย์"

คนที่ถูกจับแขนสะดุ้ง ก่อนจะหันไปสบตากับพ่อของตัวเอง "ครับ"

"อย่าคิดอะไรให้มากไป" บุรียัมพลงตบท้ายลูกชาย "มันไม่ใช่เพราะเบย์"

"..."

"แล้วก็ไม่ใช่ความผิดของฮวาดูด้วย อย่าไปหาเรื่องพี่เขาละ" บุรีพูดจบแล้วก็เปลี่ยนน้ำเสียงเหมือนอยากจะให้เลิกคุยเรื่องเครียด "พ่อไปโรงพิมพ์ละ เบย์ก็ไปทำงานได้แล้ว เดี่ยวก็สายหรรษา"

"เดินทางดีๆ นะคะคุณ"

"แล้วเจอกันตอนเย็นนะ"

"หวัดดีครับพ่อ"

บุรียัมรับ ก่อนจะเดินออกจากบ้านไป

เมื่อเหลือกันสองคนทราวยก็อุบแก้มลูกชายเพื่อปลอบโยนให้คลายกังวล "ไปทำงานไปลูก แล้วก็ฟังที่พ่อเขาพูดนะ เรื่องนี้ไม่มีใครผิดหรอก"

เบย์ไม่ตอบอะไรนอกจากพยักหน้ารับ ถึงแม้ว่าภายในใจเขาจะไม่เห็นด้วย
กับสิ่งที่ได้ยินวันนี้เลยก็ตาม

ตอบยาว

My peaches and cream #เบย์กลีนพีช
afterday เขียน

จำนวน 296 หน้า
ราคา 339 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3183-4

ภาพประกอบ kornbekorn
ออกแบบฟอนต์ Moonny

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.facebook.com/everyyyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

‘เบย์’ โอมถักลั่นพีชที่ได้มาพบกับคู่แห่งโซคชะตาโดยบังเอิญ
มองเผินๆ อาจดูเป็นเรื่องริแบนดิก
ถ้าคู่แห่งโซคชะตาไม่ใช่ ‘ฮวา’ คู่หมั้นของน้องสาวที่ชอบพออีกฝ่ายอย่างเห็นได้ชัด
นั่นจึงเป็นที่มาที่ทำให้เบย์เกลียดเรื่องของคู่แห่งโซคชะตานี้จับใจ
เขาพยายามฝืนต่อต้านความต้องการตามธรรมชาติ
แต่อีกฝ่ายกลับไม่ยอมลดละความพยายาม
เพราะฮวาได้เสนอให้เขาลองไปใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันเป็นเวลาสามเดือน
หากสิ้นสุดระยะเวลานี้แล้วไม่มีอะไรดีขึ้นก็จะยอมปล่อยเขาไป
แล้วโอมถักผู้มึนลั่นพีชอันหอมหวานจะต้านทานอัลฟาที่มาพร้อมกับกลิ่นของต้นไม้นป่าใหญ่ได้หรือไม่
หรือโซคชะตาในครั้งนี้จะนำพาให้คนทั้งสองได้พบคนของหัวใจ
ที่แม้แต่สัจญาณก็ไม่มีอาจมีอำนาจเหนือความรัก

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3183-4

9

786160 631834

ราคา 339 บาท